

PROSTOR

září / říjen 2012

Na snímčích pořízených panem zástupcem Bohumilem Polívkou jsou zachyceny momentky z úspěšně prezentovaného společného projektu tří uměleckých oborů (výtvarného, tanečního a literárně-dramatického) s názvem „Japonsko... Země vycházejícího slunce“. Na horním jsou mezi dívkami ztvárňujícími starou japonskou pověst i redaktorky Prostoru, Denisa Pilařová a Petra Hůlková, bývalé redaktorky Markéta Kremová a Julie Hůřová, u klavíru sedí také náš redaktor Filip Skribek. Vpravo je v kostýmu gejši žákyně tanečního oboru Renata Motalíková, v pozadí paní učitelka Dagmar Živnová.

Díky společné práci tří oborů naší školy jsme se přenesli na chvíli z Františkových Lázní do exotického Japonska

V září ožila přístavba ZUŠ barvami, vůněmi, melodiemi i chutěmi Japonska. Žáci školy, dívky i kluci v kimonech, dívky nadto s umně vytvarovanými účesy. Ve foyer výstava obrázků evokujících japonské reálie, na stolech chuťovky, včetně tradičního suši. Diváci, převážně rodiče a známí účinkujících, ale i učitelé, se pohodlně uvelebili v půlkruhu kolem sálu a pomáhali dotvářet příjemnou atmosféru. Taneční kreace, módní přehlídky i divadelní představení tradičních japonských legend přenesly všechny na druhou polokouli, do země vycházejícího slunce. Projekt věnovaný Japonsku sklidil uznání všech, kdo se zúčastnili. Současně škole přinesl výtěžek v podobě 2 800,- Kč za dvě vydražená kimona. Peníze budou použity na nákup šicích strojů pro oddělení Oděvní tvorba.

Na místě byla reportérka Jana Pěčová:

S nápadem udělat projekt zaměřený na Japonsko přišla učitelka výtvarné výchovy ZUŠ Simona Janků již koncem minulého školního roku. Inspiroval jí k tomu její přítel (a budoucí manžel), který se o Asii a zejména pak Japonsko hodně zajímá a který ji naučil, aby se i ona začala detailněji seznamovat s ohromnou starobylou a svébytnou kulturou, o které do té doby věděla jen málo. Od nápadu už byl krůček k tomu, aby se na přípravě projektu spojilo několik oborů: výtvarný (p. uč. Simona Janků a její kolegyně keramička p. uč. Veronika Černá), taneční (p. uč. Dagmar Živnová) a literárně-dramatický (p. uč. Jarmila Marková).

Každá z jmenovaných učitelek začala na projektu pracovat po vlastní linii:

Pokračování na straně 3, 4 a 5

Z vlastní tvorby našich redaktorů

Tentokrát se naše redaktorky a redaktor pustili do zpracování různých monologů a dialogů na vybrané či vylosované téma. Zde jsou některé z těch zvláště dobrých.

Naštvaná holka

To je taková hrozná holka! Káča je to! Nikdy jsem nepochopila, o co se snaží! Pořád opakuje všechno po mně: obléká se stejně, líčí se stejně. A dokonce si nechala udělat stejné vlasy. No to je už vrchol! Proč mě vůbec napodobuje? Aby si jí snad kluci všímali, nebo co? Opravdu mi je už hrozně, všechno v čem vynikám, to po mně opakuje. Co mám dělat? Opravdu mě už nic nenapadá...

Už vím! Zítra do školy si vezmu to nejhorší oblečení a udělám si hrozný účes. To bude mrkat... A nalakuji si nehty na zeleno modrou... FUJ

Druhý den ráno:

Ách... Ta bude mrkat na drát, až uvidí, jak jsem se nehorázně oblékla a učesala. Doufám, že se zítra poníží.

Ve škole:

Všichni na mě koukají, jak na blázna. Ale když jsem jim nalhala, že to mám do divadla, tak mi to uvěřili. A ta holka na mě koukala jak z jara... Druhý den však přišla úplně stejně oblečená. Ale ona neměla stejnou výmluvu jako já, že to má do divadla. Tak se jí všichni hrozně vysmáli!

A od té doby, co se jí všichni vysmáli a já jí napsala SMSku, aby přestala s tím opičením a napodobováním, přestala a našla si svůj vlastní styl. A musím se přiznat, že čas od času jí to tak slušelo, že jsem si koupila to samé.

Petra

Rozhovor psa a člověka

Č(lověk): „Macku, pojd' se mnou do tý čistý hospůdky na růžku. Je to jen kousek odsud.“

P(ejsek Macek): „Haf, haf, haf (ta je teda pěkně čistá! Fuj! Vždyť je tam zakouřeno, jako u nás doma!) Haf! Haf!“

Č.: „No jasně, pejsánku můj, že už jdeme. Nemusíš na mě skákat radostí.“

P.: „Haf (Asi je nějak nechápavý, ale zvykl jsem si, že mi nerozumí. No, co se dá dělat!) Haf, haf!“

J. T. (Filip)

*Dřevěná umělecká plastika se velice pěkně vyjíma-
la na zeleném pozadí louky a listoví stromů, a tak
naši „zuřiví fotoreporté-
ři“ ani chvíli při své
vycházce do okolí školy
neváhali.*

*Tato momentka byla nafocena redaktory ve fran-
tiškolážeňském parku na
sklonku uplynulého škol-
ního roku.*

Unuděný prodavač a nervózní zákaznice

P(rodavač): „Co si přejete?“

Z(ákaznice): „Chtěla bych rohlíky, chléb, toustový chléb, šunku, sýr, vajíčka, česnekovou pomazánku...“

P.: „Chrrrrrrrrrr...“

Z.: „...posloucháte mě vůbec? Halóóóó!“

P.: „Jo, coo, co? Něco jste si přála?“

Z.: „No samozřejmě ano! Takže bych si vzala chléb, šunku a ještě...“

P.: „Počkejte, na chvíli vás přeruším. To se nedá zapamatovat. Tady máte nejdřív ten chleba.“

Z.: „...Proboha! Měla jsem na mysli c e l ý chleba, ne ukousnutý!“

P.: „Tak to musíte jít se mnou do skladu! Jiný už tu nemám“

Z.: „Tak dobře, ale rychle. Abych se zas nemusela zbytečně zlobit.“

P.: „Nebojte se. Tak tady je všechno zboží, které jste chtěla. Můžete si ho klidně vzít, třeba i zadarmo. Potřebuji si něco zařídit a nemám čas se s vámi vybavovat (hm, musím jít rychle domů spát!)“

Z.: „Není to zelený na tom sýru náhodou plíseň?“

P.: „Mmmhm... to je naše nová specialita. Jmenuje se plísňový sýr! (tak a dostal jsem se z problému, určitě mi uvěřila!)“

Z.: „Tak abyste věděl, vy jste ten nejpříšernější obchod. Nikdy sem už nepříjdu a řeknu to i všem lidem, aby sem taky nikdy nechodili!“

Pavčina

Rozezlená učitelka a žák bez úkolu

„Jé, jaké krásné ráno. Musím si ještě připravit rychle do školy. A sakra měli jsme úkol! Ale nestihnu ho udělat! A ve škole to máme hned na první hodinu. Co mám dělat? Autobus jede už za 5 minut. Musím něco rychle vymyslet, co řeknu učitelce...“

Cestou v autobuse:

Lukáš: „Ahoj, hele máš úkol?“

Já: „No právě, že jsem na to úplně zapomněl.“

L.: „No tak to jsem zvědavý, co ti na to řekne učitelka.“

Já: „Právě přemýšlím, jak se z toho vymotám. Další pětku už nemůžu riskovat.“

L.: „Tak si myslím, že by sis měl s tím přemejšlením pospíšet, za chvíli budeme ve škole...“

Ve třídě na začátku hodiny

Paní učitelka: „Dobré ráno, děti. Tak si připravte domácí úkoly a připravte si žakovské knížky!“

Já: „Pane bože, co budu dělat? To je průšvih!... Teda, Páni! Už mám nápad!“

Vstávám a omlouvám se:

Já: „Paní učitelkoóóó!“

P.uč.: „Ano, co bys potřeboval?“

Já: „Můžu být potrestán za něco co jsem neudělal?“

P.uč.: „Samozřejmě, že ne. Proč se ptáš?“

Já: „No víte! Neudělal jsem domácí úkol.“

Petra

Japonsko... Země vycházejícího slunce...

Dokončení ze str. 1

Zpracování výtvarných prací (*projektová tvorba*) a zejména pak ušití tradičních japonských obleků - kimon, což zajišťovali žáci nově se tvořícího oddělení Oděvní tvorby. Dva z kostýmů byly poté nabídnuty do dražby, jak jsme již uvedli.

Pět žáků tanečního oboru s paní učitelkou Živnovou, která vybrala hudbu a připravila choreografii představení, nacvičovalo japonské taneční kreace (*Sayonara, Geisha*).

Jarmila Marková kromě výběru textů vhodných pro dramaturgii (*Verše psané na vodu, Legenda a Asagao a Příběh rýže*) zpracovala scénář i režii celého představení, včetně prokomponování práce jednotlivých oborů a nastudovala se svými žáky starobylé japonské báje.

Ve foyer byly v rámci projektu připraveny v druhé části programu příležitosti k zapojení diváků: mohli si vyzkoušet líčení v japonském stylu, vytvořit si z hrnčířské hlíny hrnek nebo misku, zkusit, jak se tvoří japonský klobouk nebo lampion, mohli okusit dobroty v japonském stylu a dozvědět se něco o historii této zajímavé a pro nás exotické země.

Výsledný projekt se po zářijové rychlé generálce představil veřejnosti.

Jestliže jsme vyjmenovali všechny aktéry, nelze zapomenout na hlavní sponzory, kteří se také významně podíleli na konečném zdařilém výsledku: jsou to vizážistky *Irena Bočanová a Šárka Cupanová*, kadeřnictví Mateti (*Iveta Polovková*), hotel Bohemia (*manželé Marie a Jindřich Janouškovi*) - pohoštění a umělecké fotografie *Nina Pešlová*.

Rozhovory

Redaktorka Prostoru Jana Pěčová (uprostřed), která dobře a obětavě připravila celou tuto reportáž hovoří s paní učitelkou Simonou Janků (vlevo). Několik doplňujících otázek položila také paní učitelka oddělení Tvůrčího psaní (součást LDO) Mgr. Jaroslava Rymešová (vpravo).

První, se kterou jsme vedly rozhovor, byla paní učitelka **Simona Janků**.

Jana Pěčová: Kdo se na přípravě projektu podílel, jak to vzniklo?

Simona Janků: Nápad byl můj a paní učitelky Markové. Co se týče mě, na přípravě se podíleli žáci celého výtvarného oboru, kde je v současnosti zapsáno kolem 140 dětí. Každý něčím přispěl. Nejvíce práce odvedli samozřejmě žáci Oděvní tvorby. První z kostýmů jsme šily společně, druhý již dívky šily zcela samostatně. Jsem ráda, že se kostýmy líbily a že výtěžek dražby – 2 800,- Kč celkem za oba kostýmy – bude použit na nákup dalších šicích strojů.

Jana: Jak se vám spolupracovalo s ostatními?

S.J.: Velmi dobře, jak s Dagmar Živnovou, tak i Jarmilou Markovou. Vídáme se sice ve škole spolu málo, ale vždycky, když nás práce svede dohromady, tak se nám spolu vždy dobře dělalo a dělá.

Paní učitelka literárně-dramatického oboru Jarmila Marková byla současně autorkou scénáře a i celý pořad provázela doprovodným „spojovacím“ textem.

Jana: Jaké jsou typické barvy Japonska?

S.J.: Nevím o tom, že by Japonsko mělo nějaké specificky typické barvy, ale podle mého jsou to snad všechny odstíny růžové a fialové, neboť to je barva květů japonského národního stromu sakury. Tyto barvy jsme také prezentovaly částečně v našich kimonech i v obrazech.

Jana: Kde jste vzala stříhy na ušití kimon?

S.J.: Něco na internetu, něco podle trička. Trochu jsem to přizpůsobila, aby to šlo dobře šít. Kimona určená k dražbě jsme šily ve dvou velikostech, menší a větší. Myslím, že je to hodně pohodlné a přitom zajímavé oblečení pro volný čas doma.

Jana: Kdo vám na tyto obleky koupil látky?

S. J.: Přispěla samozřejmě škola ze svého rozpočtu, ale protože ten je z úsporných důvodů omezený, tak nám, ostatně jako už v minulosti, vypomohli sponzoři, hlavně z řad rodičů.

Dále na straně 4

Japonsko... Země vycházejícího slunce...

Jana: Můžete prozradit něco o novém oddělení Oděvní tvorby?

S.J.: Zkoušela jsem se svými žáky v rámci výtvarného oboru něco vytvářet už dřív, nyní jsem ráda, že jsme dostali možnost toto oddělení otevřít jako takové a zaměřit ho výhradně na oděvní tvorbu. Zájem je značný – letos je přihlášeno 7 žáků – a mě samotnou i tato práce hodně baví. Základní vybavení máme, postupně se bude pořizovat další.

Jana: Co chystáte dalšího?

S.J.: Ráda bych připravila projekt zaměřený na život a tvorbu slavné francouzské návrhářky Coco Chanel. Je mým idolem a ráda bych ji představila. Opět se na tomto projektu budeme podílet s divadelníky a tanečníky, možná se zapojí i hudební obory. Už se docela na tu práci těším.

Kostýmy, které jsou dnes v majetku dvou rodin, které se prezentace zúčastnily v řadách diváků (a životních rolích rodičů). Vítězek dražby bude použit na nákup šicích strojů pro nové oddělení Oděvní tvorba.

Rozhovory aktrérů s aktréry

Petra Hůlková se ptala Denisy Pilařové. Nejprve ji představila:

Denise je 13 let. Je sice spolehlivá, ale často bývá nedochvilná. Na představení o Japonsku však přišla včas. Hrála zlou císařovnu, pak ještě hostinskou ve hře Asagao a ještě recitovala báseň.

A takto to vypadalo ve foyer... Ochutnávku japonských specialit japonskými hůlkami si vyzkoušeli diváci i sami účastníci.

Petra: „Jak tě zaujalo představení?“

Denisa: „Bylo to dobré ale mělo to své mouchy.“

P.: „Můžeš být konkrétnější?“

D.: „Nemůžu.“

P.: „Udělali na tebe nějaký dojem ostatní účinkující?“

D.: „Ani ne!“

P.: „Měla jsi trému?“

D.: „Jasně, že ano.“

P.: „Vyhovovaly ti tvoje role?“

D.: „Ano ale příště bych už nechtěla hrát zlou.“

P.: „Přišlo ti obecenstvo milé a vlídné?“

D.: „Určitě! (Hlavně, když tam byla paní ředitelka).“

Role se vyměnily. Denisa se ptá Petry. A charakterizuje ji:
Petře je 13 let. Má kudrnatou palici a v ní spousty blbostí. Na představení Japonsko hrála Komozawu a recitovala krásnou, ale krátkou báseň: Chryzantéma.

D.: „Jaké to bylo?“

P.: „Dobře vymyšlené.“

D.: „Jaké máš pocity z toho, že jsi upadla na jevišti a pronesla jsi: ups?“

P.: „Bylo to dost trapné, ale doufám, že se mi to už nikdy nestane. Aspoň jsem všechny pobavila.“

D.: „Jak dlouho chodíš na LDO?“

P.: „Od dubna tohoto roku.“

D.: „Proč ses rozhodla na LDO chodit?“

P.: „Zajímalo mě to od malička a taky kvůli své kamarádce Denise Pilařové.“

D.: „Teď odbočím... Petro!!!!!! Já tě zabiju!!!!“

D.: „Kdybys sis mohla vyměnit s někým roli, kdo by to byl?“

P.: „Se Šárkou, ta u svou roli měla nejlhčí.“

A konečně je na řadě Filip Skribek, kterého se ptala Pavlína Nguyen:

Filipovi je deset let. Bystrý, živý. Během představení na sebe upoutal pozornost: nalíčením, ale i projevem, kterému nescházel klukovský smysl pro humor.

Pavlína Nguyen: „Jak se ti to líbilo? Myslíš ten program?“

Filip Skribek: „Docela jo, líbilo se mi to.“

P.N.: „*Jak dlouho jste nacvičovali?*“
 F.S.: „*Začali jsme nacvičovat už minulý školní rok.*“
 P.N.: „*Jak ti to šlo?*“
 F.S.: „*Ale ano, šlo mi to.*“
 P.N.: „*Co se ti v tom programu líbilo nejvíc?*“
 F.S.: „*Samozřejmě nejvíc se mi líbilo to naše, dramatické. Ale hodně dobré bylo i taneční vystoupení.*“
 P.N.: „*Kdo tě líčil? Byl jsi bílý jako křída...*“
 F.S.: „*Líčila mě paní Jarmila Marková a taky paní Simona Janků. Ale to patřilo k té hře, že jsem byl takový bílý. To byly holky taky.*“
 P.N.: „*Co jsi to měl na sobě za kostým?*“
 F.S.: „*Bylo to kimono, ale vypadalo to jako župan. Pod tím jsem měl tričko, černé kalhoty a ponožky. Ve vlasech jsem měl ještě sponkou připevněnou čelenku.*“
 P.N.: „*Tak ti děkuji za rozhovor.*“

S paní učitelkou Markovou jsme mluvily jen krátce. Měla opravdu napilno, protože musela hlídat časy i scénář. Protože je však současně dlouholetou profesionální herečkou chebského divadla, je jí tato činnost blízká. Celý program dokonpovala a propojila.

Jana: „*Vy jste vybírala texty? Podle čeho?*“

Jarmila Marková: „*Samozřejmě, že mi to zabralo trochu času navíc, něco jsem znala, o mnohém jsem měla nějaké povědomí, ale příprava byla nutná. Nakonec jsem vybrala celkem tři tradiční texty, a snad se líbily. Současně jsem musela zpracovat rámcový scénář a režii. S dětmi jsem se začala připravovat koncem uplynulého školního roku. Hlavní tíže nácviku a pilování pak připadla na září. Jsem ale s výsledkem vcelku spokojená.*“

Na snímku ve slušivých kimonech s tradiční japonskou úpravou vlasů i stylově nalíčené - žákyně tanečního oboru Gabriela Škrdlantová a Eliška Charvátová. Vlevo jejich učitelka Dagmar Živnová.

S paní učitelkou Živnovou si Jana Pěčová povídala rovněž o krátké přestávce, kdy si dívky dopřávaly občerstvení. Všem jejich kostýmy opravdu slušely.

Jana: „*Jak dlouho jste s dívkami nacvičovaly? Kdo vybíral hudbu?*“

Dagmar Živnová: „*Moc času nebylo, protože projekt se zrodil ke konci školního roku, kdy jsme dokončovaly spousty dalších věcí. Ale i tak mně projekt zaujal, a ráda jsem se zapojila do spolupráce. Z mého oddělení nacvičovalo celkem pět dívek, z nichž dvě jsou letošní absolventky. Myslím si, že je to bavilo stejně jako mně. Pokud se ptáš na hudbu a choreografii, tak tu jsem vybírala a vytvářela sama.*“

Jana: „*Myslíte, že takovýto a podobné projekty jsou potřeba?*“

D.Ž.: „*Určitě ano. Jednak se veřejnosti mohou představit průřezy různými dobami i kulturami a také proto, že se zcela splnil jeden z programových úkolů naší školy, ale to je úzká spolupráce, propojení a prolínání různých oborů. V tomto případě výtvarného, tanečního a literárně-dramatického. Já sama to velmi uvítala a věřím, že to stejně příznivě vnímala i veřejnost. Mile mě překvapila účast a zájem.*“

Jana: „*Jak se vám spolupracovalo s ostatními kolegyněmi?*“

D.Ž.: „*Už to tady myslím zaznělo. S mnoha kolegyněmi z jiných oborů se vídáme většinou jen letmo, o přestávkách ve sborovně, kdy ale jedna právě skončila a druhé hodina začíná, občas při obědě nebo nějaké společné oslavě. Teď jsme si musely udělat na sebe trochu víc času, ale stálo to za to. Jinak se, a nejen se zmíněnými učitelkami, spolupracuje velice dobře a těším se, že na další projekty podobného rázu. Ráda se znovu přidám.*“

Jana: „*Tak já vám moc děkuji za čas, který jste si udělala i na náš „Prostor“. A děkuji i za pěkné zážitky.*“

Ještě trocha z vlastní tvorby našich redaktorů

Můj huňatý kamarád

Když jsem tě Akime poprvé viděla, tak jsem si snadno získala tvoji lásku a důvěru. Byl jsi malý, roztočivý, ale občas i zlobivý. I třeba jsi byl občas zlobivý, měla jsem tě ráda skoro stejně jako svého oblíbeného staršího bratra.

Máš krásnou, huňatou, hladkou a hnědočernou srst, hnědé a zářící oči a ten pán co nám tě prodal, ti ustříhl pár chlupů z té srsti. Musel jsi být asi smutný, protože když mě stříhala kadeřnice, používala jsem při tom tichém a neviditelném brečení i kapesníčky. No, ale ten ústřížek v kožíšku byl nakonec jako tvé mateřské znaménko. Před prodejem nám ten pán řekl, že jsi zvyklý na jméno Akim. Když jsme tě koupili a přivezli k nám domů, něco se změnilo. Rodiče často byli dlouho v práci, takže jsem byla smutná a sama. Když jsi už byl u nás, tak jsem sice chvíli byla smutná, ale pak jsem si všimla, že jsi tady ty. Utřela jsem si slzy, převlíkla se do tepláku a do trika a šla jsem ven si s tebou hrát. Při téhle hře na kopanou, na schovávanou a na honěnou mi také hodně vyhládlo a byla jsem unavená. Ty taky. Šla jsem tedy domů a dala jsem ti granule, snědl si je a potom jsem tě dovedla ke kotci (k boudě). Potom přijeli rodiče a když viděli, co jsem s Akimem provedla byli na mne hrdí. Ale já uvnitř jsem byla hrdá na Akima, což bylo trochu divný, proto jsem to rodičům neřekla.

Když vyšlo slunce, tak už jsi byl dávno vzhůru. Potom za hodinku a půl, to už bylo sedm hodin, jsem vyšla ven a otevřela jsem ti dveře kotce. Chtěla jsem, abys šel na čerstvý vzduch i když si tam měl toho vzduchu hodně. Ty jsi běžel pořád za mnou až do domu, protože si cítil připravenou snídani. Čekal jsi na chodbě a seděl trpělivě, nežli tě nakrmím granulami. Byl jsi a jsi moc hodný. Když zase odjeli rodiče zase do práce, tak jsme si znovu spolu hráli. I když se to hraní opakovalo, byl jsi jak ta nejoblíbenější hračka, kterou nikdo na světě nemá. Víš, Akime, já se tě úplně nejdřív trochu bála, ale zjistila jsem, že nejsi jen obyčejný pejsek, ale jsi i skvělý přítel.

Pavčina

Itálie

Moře je nádhera, ale mořská sůl je fakt hnusná. A navíc bejt přes 900 kiláků od domova, tak mi pomýšlení, že se třeba něco stane, nedá pokoj. Ale já měl jsem přece jen tu výhodu, že jsem to zase tolik nemyslel. Ale teď už k věci. Byl jsem s tátou u moře v Itálii ve žlutě nabarveném hotelu Ristorante. Hned naproti přes silnici byl bazén, a ten patřil k restauraci u pláže plný píska. U kraje jsou kameny. Ale u jakýho kraje vlastně ty kameny jsou? Někdo věřit bude, někdo ne, ale tak jako tak vám to řeknu. Byly u mořského kraje. Šel sem do moře a tam jsem si lehl. Samozřejmě na ty kameny. Najednou přišla vlna, která mě spláchla tak, že tu hnusnou chuť cejtím ještě dneska. A jsme zase na začátku. Tak AHOJ!!!

Filip

Slavný zpěvák a jeho nadšená fanynka, která se snaží získat jeho podpis

(a on je hodně unavený)

Slavný zpěvák, kterému před nějakou chvílí skončil koncert, šel ke stolu, kde si lidi kupovali jeho CD a fotku, kterou si od něho nechávali podepisovat.

Fanynka: „Dobry večer, miluju moc Vaše písničky a chtěla bych poprosit o podpis.“

Slavný zpěvák: „Dobry večer slečno. Ano, podepíšu vám co budete chtít...“ *A takhle to běží s maličkými obměnami už skoro dvě hodiny, blíží se půlnoc a zpěvák už je hrozně unavený... Už to chce ukončit, když ho rychle zarazí jedna dvanáctiletá holka:*

Děvče: „Moc se omlouvám, že tak pozdě ruším, ale nemohla jsem přijít dřív. Mohl byste mi prosím, moc, moc, moc prosím, podepsat CD a vaši fotku_???“

Zpěvák: „Lituji, ale je pozdě. Jsem moc unavený. Velice se omlouvám, ale už je holt konec.“

Děvče: „Prosím, prosím, chtěla jsem přijít dříve, ale nestíhala jsem to, vážně moc prosím.“

Zpěvák: „Nemohu, vážně, ale třeba příště, až bude další koncert.“

Děvče: „Snad mi nechcete zkazit večer! Já neusnu. Já se toho koncertu asi ani nedočkám. Prosím, podepište mi to.“

Zpěvák: „No tak dobře, ale příště musíte dřív, jinak budete mít smůlu.“

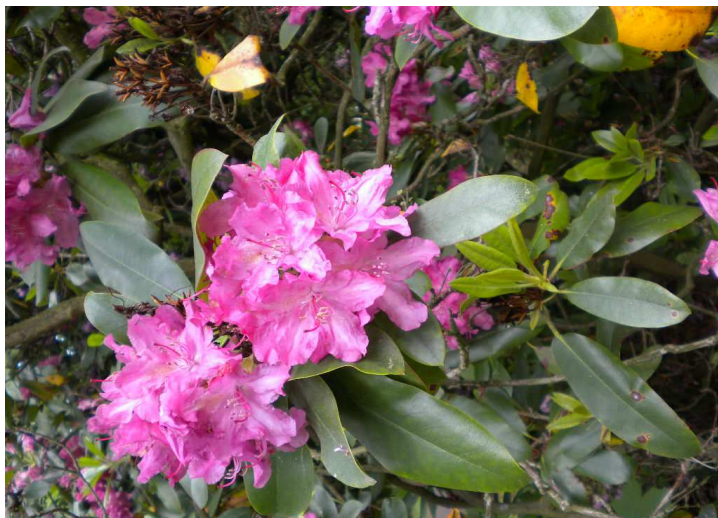
Tak tedy ta holka dostala svůj vysněný podpis a šťastná letěla celou cestu až domů.

Děvče: „Ahoj mami, podívej, ten zpěvák mi přeci jenom dal podpis. Jsem hrozně moc šťastná.“

Maminka: „To jsem ráda, že jsi to přece jenom stihla. Mám tě moc ráda, a jsem šťastná, protože ty jsi šťastná. Ale už je moc pozdě. Měla by ses honem, honem jít vykoupat, vyčistit si zuby a jít spát. Zítra je taky den, tak si o tom ještě povykládáme.“

Holčička byla hotová do postele velice rychle. Zahrabala se do přikrývky a celou noc se jí zdálo, že byla na úžasném koncertě svého idolu - a nechtěla se ráno ani vzbudit.

Heidmarie Richterová

Ze zásoby ilustračních fotografií pořizovaných našimi redaktory.

Mezinárodní kontrabasová soutěž Františka Simandla

Vracíme se ještě připomínkou na dva úspěchy připsané na konto naší školy do léta 2012, na konec uplynulého školního roku.

Na mezinárodní kontrabasové soutěži Františka Simandla, která se uskutečnila v jihočeské Blatné ve dnech 22. – 24. června, tentokrát ve znamení 100. výročí úmrtí tohoto významného kontrabasisty, hudebního pedagoga i skladatele, velmi dobře uspěli dva žáci ze třídy pana zástupce **Bohumila Polívky**:

Ondřej KINDL (17 let), student gymnázia. Dojíždí z Hazlova, příští rok maturuje. Z této soutěže si za výkon odvedený ve své kategorii přivezl domů čestné uznání.

Jonatan GANGUR (14 let), student gymnázia. Dojíždí z Chebu. Ten skončil na krásném třetím místě.

Oběma žákům i jejich učitelům srdečně blahopřejeme a přejeme, ať se jim daří v hudbě i v životě.

**Rozhovory s kluky zpracovala Jana Pěčová
s Heidemarií Richterovou**

Ondřej Kindl:

Kolik je ti let?

Je mi 17 let a chodím na chebské gymnázium.

Kde bydlíš?

V Hazlově.

Jaký je tvůj oblíbený předmět ve škole? A jaké máš koníčky?

Je to ZSV. K mým koníčkům pak patří hudba a skládání písniček.

Které jídlo si dáš nejraději?

Nebudeš mi to možná věřit, ale je to rajská s knedlíkem.

Oblíbená barva?

Zelená.

Kdyby sis měl vybrat nějakého domácího mazlíčka, co by to bylo za zvíře?

Had.

Máš už představu o své budoucnosti? Čím by ses jednou v životě chtěl nejraději živit?

Mým takovým snem je, abych mohl tvořit hudbu k filmům.

Jak hodnotíš samotnou soutěž, které jsi se zúčastnil?

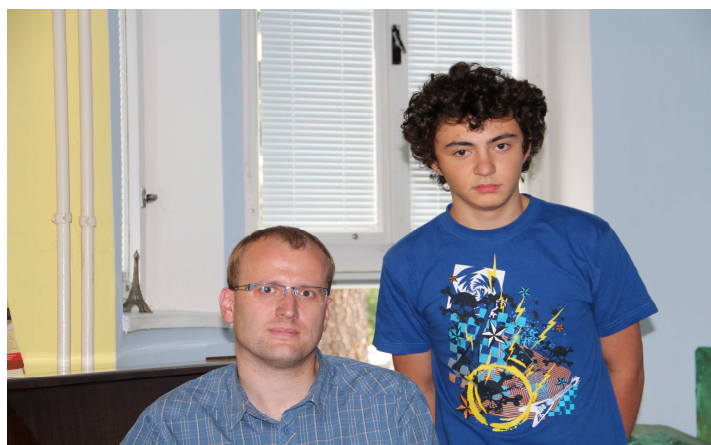
Byla to pro mne hodně zajímavá zkušenost, svým způsobem to bylo docela náročné.

Jak dlouho se učíš hrát na kontrabas?

Šestým rokem.

Ondřej Kindl

Jonatan Gangur se svým učitelem Bohumilem Polívkou. Obě fotografie zachytil v redakci Prostoru Filip Skříbek.

Jonatan Gangur:

Kolik je ti let a kterou školu navštěvuješ?

Je mi 14 let a chodím v Chebu na státní gymnázium. Jsem v tercií (8. třída ZŠ).

Oblíbený předmět? A koníčky?

Fyzika. Jinak mne baví hra na klarinet a baskytaru, hraju basket, dělám Tai-Chi...

Kterému jídlu dáš rozhodně přednost?

Asi jsou to špagety...

Oblíbená barva?

Mám rád všechny barvy, každá je svým způsobem krásná. A zvíře?

Nevím, já vlastně ani zvířata moc nemusím.

Čím by ses chtěl jednou stát?

Zajímá mě psychologie. Asi bych chtěl jednou - tedy možná - psychologii studovat.

Jak jsi prožíval soutěž? Měl jsi trému? Bylo to náročné?

Nevím, co bych k tomu měl říci. Určitě to nebylo nijak lehké, určitě to pro mne byla velká zkušenost a jsem moc rád, že jsem skončil jako třetí.

Slyšeli jsme, že byla na soutěži nějaká naše celebrita?

Ano, zpěvačka Alice Sprinx. Doprovázela na klavír kontrabasisty z Prahy. Bylo to milé překvapení.

O zájezdu do Francie - zatím jen krátké ohlédnutí

Lada Braud, dříve Kašparová je Češka, rodačka z Chebu a je bývalou žákyní Základní umělecké školy Františkovy Lázně. Do Francie se vdala, má dvě děti. Je ředitelkou francouzské umělecké školy v městě Cluses. Má nadále vřelý vztah ke své vlasti i svému rodišti a proto navázala kontakt s naší školou... *O tom všem, ale i mnohém dalším si přečtete v příštím vydání Prostoru. Nyní vás chceme seznámit s obsahem článku, který byl zveřejněn v tamních novinách a který jsme dostali e-mailem již přeložený do jazyka českého:*

Dauphiné Libéré – úterý 3. července 2012

KULTURA

École de musique, danse a théâtre v Cluses přivítala českou hudební školu.

ČESKÉ TALENTY DOSLOVA ZAPLAVILY ATELIÉR

Cluses

Před několika dny École de musique, danse a théâtre v Cluses /EMDT/ přivítala žáky Základní umělecké školy /ZUŠ/ z Františkových Lázní. Sem a tam se říkalo, že koncert pořádaný v pátek večer v Ateliéru bude opravdu kvalitní. A opravdu, páteční koncert vše potvrdil! Není vůbec možné jedním slovem popsat obdivuhodnou hudební produkci mladých hudebníků, kteří předvedli virtuózní výkony v náročných skladbách. O to víc si zapamatujeme stoprocentní klid posluchačů, doslova opojených ladným zvukem nástrojů, a bouřlivý potlesk všem interpretům. Úmyslně rozmanitý program, z velké části inspirovaný českým hudebním dědictvím, byl přednesen talentovanými žáky hrou na klavír, violoncello, kytaru, baryton, housle, klarinet a další nástroje.

S humorným tónem

Všechno bylo nastudováno profesionálně, včetně režie pořadu! Přechody mezi jednotlivými skladbami byly pro posluchače velice logické: na promítacím plátně v pozadí běžel film natočený přímo pro tuto příležitost. Ve filmu posluchači poznali účinkující žáky, kteří byli nafilmováni přímo v ZUŠ spolu se svými vyučujícími. Opravdu originální myšlenka, která umožnila všem posluchačům neustálý přenos a zároveň kontakt mezi koncertem a jeho přípravou v Čechách. Publikum se nechalo s potěšením „unést“ a proniknout do tajemství školy plné talentů. Obzvlášť je třeba podtrhnout subtilní humor a žert v jednotlivých uvádějí-

cích scénách! Koncert byl ukončen místním českým folklórem, kdy si mohli posluchači společně zazpívat refrén v češtině. Byla to pro ně opravdová 1. lekce češtiny! A určité si všichni odnesli jako suvenýr vzpomínku na Edith Piaf „Sous le ciel de Paris“ přednesenou žakovským orchestrem pod vedením Zuzany Puchelové.

Neformální výměna

Příjezd české školy je vlastně pokračováním pobytu francouzské EMDT v České republice v květnu loňského roku, z iniciativy Lady Braud. „Není to žádný oficiální výměnný pobyt, všechno je to o přátelském vztahu mezi námi ředitelkami obou škol“, vysvětluje ředitelka EMDT, která přišla s nabídkou výměnného pobytu. Myšlenku měla přirozeně na mysli už nějakou dobu. „Františkovy Lázně, Cheb, to je moje rodina, moje rodná zem. Mojí paní učitelkou na klavír byla matka Miroslavy (současná ředitelka ZUŠ Fr. Lázně) a Zuzany (kterou jsme viděli v roli dirigenta žakovského orchestru) paní Jiřina Pešková.“ Ani snad není potřeba popisovat, s jak velkým srdečným pocitem Lada Braud přivítala své přátele. Česká republika je její dětství a část života, až do příjezdu do Francie v roce 1996. „Účelem prvního výměnného pobytu mezi školami bylo vlastně ukázat francouzským žákům kousek české kultury a naopak českým žákům něco z francouzské organizace uměleckého školství.“

Františkolázeňský zástupce ředitele Bohumil Polívka velice pozitivně zhodnotil tuto iniciativu a rád by prodloužil styk s francouzskou EMDT konstrukcí nějakého mezinárodního projektu. Na toto téma odpověděli pozitivně i místní představitelé města. „Je pravda, že máme více zkušeností s výměnami ekonomického charakteru, ale velice rád hodnotím, že je možné navázat hodnotné přátelství v kontaktu kulturních institucí“, řekl krátce starosta Jean-Claude Léger. Zároveň tak vyzval Ladu Braud k pokračování započaté úspěšné spolupráce.

Fabienne Boisier

PRO INFORMACI (kráceno)

Pobyt v Cluses

Čeští žáci byli hosty ve francouzských rodinách, jejichž děti se zúčastnily zájezdu do Čech v loňském květnu. Na programu byla prohlídka města Annecy, plavba s koupáním po jezeře Annecy, výlet na ledovec Mer de Glace pod Mont Blancem, prohlídka města Chamonix a výlet k vodopádům Sixt Fer á Cheval.

EMDT

Není divu, že se Lada Braud snaží řídit francouzskou uměleckou školu v Cluses po českém vzoru. Po výrazném zkvalitnění nabídky a organizace vyučování hudebního a tanečního oboru, je na řadě v současné době strukturace literárně-dramatického oddělení. Je však třeba zdůraznit, že školy mají rozdílný administrativní statut. Zatímco františkolázeňská ZUŠ je škola státní, francouzská EMDT je prozatím škola soukromá s dotací měst Cluses, Thyez a departamentu Horní Savojsko.

Tiráž: Časopis PROSTOR, školní časopis vydávaný při Základní umělecké škole Františkovy Lázně je výsledkem práce žáků literárně-dramatického oboru, oddělení Tvůrčí psaní pod vedením učitelky Mgr. Jaroslavy Rymešové. Redakci tvoří tito žáci: **Denisa Pilařová, Petra Hůlková, Jana Pěčová, Heidemarie Richterová, Pavlínka Nguyenová a Filip Skříbek.**
Vychází nepravidelně, dle potřeb školy.
Výtisk zdarma - malý příspěvek na tisk časopisů vítán.

ZUŠ Františkovy Lázně má vlastní, stále doplňované webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejich učitelích, stejně jako i o žácích, včetně jejich úspěchů může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu:
www.zusfrantiskovylazne.cz
Na stránky školy byl nově umístěn formulář na omlouvání žáků přes internet a umělecké životopisy některých učitelů.